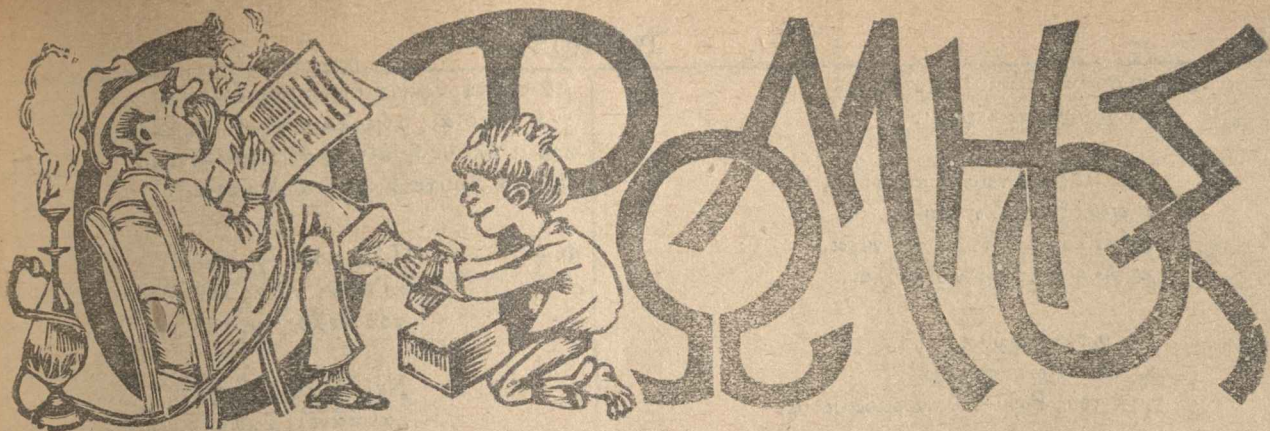

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ὁ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ 'σ τ ὀ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποτος ἀπ' ἔξω θέλει.

Ἐβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἀπρίλης, εἴκοσι κι' ὀκτώ,
δράμα πολέμου τραντακτό.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἑκατὸς ἄκομα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε 'στὸ στόμα.

Χίλια πέντε καὶ διακόσα,
κάζα τῶν φακτέλων τόσα.

Τοῦ πολέμου νέα φάσις κι' Ἰταλῶν ἀποδιβάσεις.

Φ.—Κάτω στή Ρόδο, 'στὴ Γοδοπούλα,
μεγάλος τρόμος κι' ἀναμπουμπούλα.

Π.—Βρὲ τείναι τοῦτα πὺ τσκιμπουνᾶς
κι' ἄερα φρέσκο μοῦ κοπανᾶς;

Φ.—Κάτω στή Ρόδο, 'στὸ Ροῖδονῆσι,
στόλος ἐπῆγε νὰ κυνηγύσῃ.
Δὲν κυνηγοῦσε λαγούς καὶ λάφια,
μὰ βομβαρδοῦσε Τούρκων πιλάφια.

Νέοι μπελάδες,
βρὲ κοκκαλιάρη,
κι' οἱ Τουρκαλάδες
πέρνουν ποδάρι.

Πόλεμο τέλειο
καθ' ὅλα ψάλε,
καὶ τὸν Ἀμέλιο
καὶ τὸν Βιάλε.

Πόλεμος ἄρχισε, καινούρια φάρα,
τὸν Μπαλομάσκαρα θυμοῦμαι τώρα,
καὶ τὸν βαρύτονο μὲ τὸ μινόρε,
κουάντ' Ἀμέλια καὶ τραντιτόρε.

Ἡ Ρόδος, ἡ Ρόδος ἐξάπτει τὸν οἶστρον,
ἵπποτας κυττάζω καὶ ξίφη Μαγίστρων,
καὶ κλέη σαλπίζω μεγάλα κι' αἰοῖδμα:
ἰδοὺ τὴν ἡ Ρόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πῆδημα.

Κι' ἐστὴν Κάλυμνο πηγαίνουν ἀδελφοί μας Τουρκομάχοι,
πλὴν τῶν Τούρκων ὁ Βαλῆς

καὶ φιλέλλην προσφιλῆς
'στῶν πτωχῶν τῶν Καλυμνίων ἐξεθύμανε τὴν ῥάχη.

Ἄλλους παραβασάνιζει,
ἄλλων σάρκας κοκκινίζει,
ἄλλους ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
Περικλέτο μου, τοὺς διώχνει,
κι' ἄλλους μὲς στή φυλακὴ
μὲ λακτίσματα τοὺς σπρώχνει.

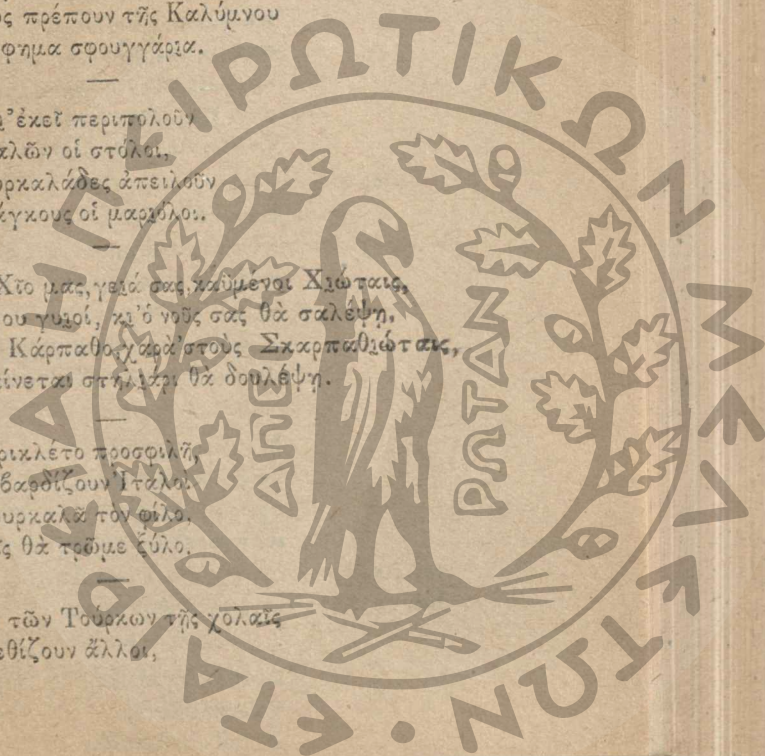
Ἄξια βεβαίως ὕμνου
τῆς Τουρκίας τὰ παλληκάρια,
ποῦ τοὺς πρέπουν τῆς Καλύμνου
τὰ περίφημα σφουγγάρια.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ περιπολοῦν
τῶν Ἰταλῶν οἱ στόλοι,
καὶ Τουρκαλάδες ἀπειλοῦν
καὶ Φράγκους οἱ μαρχίλοι.

Κι' ἂν πᾶνε καὶ στή Χίο μας, γιὰ σὰς καύμενοι Χιώταις,
θὰ σβύσεται, διαβόντρου γυροί, κι' ὁ νοῦς σὰς θὰ σαλέψῃ,
κι' ἂν πᾶνε καὶ στήν Κάρπαθο, γιὰ σὰς Σαχραβιῶταις,
κι' ἐκεῖ καθὼς μοῦ φαίνεται στήν ἴλη θὰ δουλέψῃ.

Ἡ Περικλέτο προσφιλῇ,
θὰ βομβαρδίζουσι Ἰταλοὶ
τὸν Τουρκαλὰ τὸν φίλο,
κι' ἐμεῖς θὰ τρώμε ζύλο.

Κι' ὅσο τῶν Τούρκων τῆς χολαῖς
τῆς ἐρεθίζουν ἄλλοι,

τόσο θά τρώη πῶς πολλὰς
τὸ δόλιο μας κεφαλή.

Γὰ μᾶς καὶ τούτ' ἡ συμφορὰ,
σ' ἐμᾶς ξεσπᾶζ' ἡ Πύλη,
κι' ἄλλου βροντοῦνε τὰ νερά,
κι' ἄλλου κτυποῦν οἱ μύλοι.

Νὰ μπαγλάρωμα γερὸ
κι' ἀτελείωτο στηλιάρι
γὰ τοὺς Ροῦμ τοὺς θερμοαίμους.

Τὸ χ' ἡ τύχη μας θαρρῶ
νὰ πληρώνωμε, σαλιάρη,
καὶ τῶν ἄλλων τοὺς πολέμους.

Παραλύσσαξαν οἱ μοῦργοι τῆς γειτονίσσας Τουρκίας,
καὶ τὰ φύτρα τῆς συγχρόνου Συνταγματικῆς βλακειᾶς
ἐκδικούμενα γενναίως τοὺς φρατέλους Ἰταλοὺς
λύνουν, Περικλῆ, 'στὸ ξύλο τῶν Ρωμηῶν τοὺς ἀφαλοὺς.

Ἐρδὴ μεγάλη καὶ θαυμασιὰ κατὰ τὸν ἥχον: Σάντα Λουτσία.

Π. —

Πολέμων ὕμνο
ψάλε, ζευζέκη,
πᾶν καὶ 'στὴ Λῆμνο,
πᾶν καὶ παρέκει.

Κι' ἦλθε μαντάτο
πῶς πᾶν 'στὴ Λέρο...
σὲ νὸν ἐ βέρο,
ἐ μπὲν τροβάτο.

Γδοῦπος καὶ βρύμος,
φρίκη καὶ τρόμος,
Πέφτουνε μπάλαις
μικραῖς μεγάλαις,
κι' ὕλαις ξεσπᾶζουν εἰς τὴν Γραιτσία..
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Σὲ Τούρκων κάστρα
κάνουν χαλάστρα
στενοὶ μας φίλοι,
κι' ἐμεῖς σὰν σκύλοι
ἀπὸ Βαλῆδες τρώμε κλωτσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Νέα καὶ πάλι
γίνεται πάλι,
κι' ἐμεῖς τοὺς λέμε:
γὰ αὐτὴν δὲν φταῖμε,
κι' ὅμως μᾶς δίνουν γερὴ μπατσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Μεγάλα χρόνια,
σὲ βρῆκαν, μάννα...
τρῶς μακαρόνια
μὲ παμεζάνα,
τρῶς καὶ πιλάφι γὰ τὴν Τουρτσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Δρέπεις ἀγάπαις,
χαντακωμένη,
σοὺ δίνουν φάπαις

μὰ σὺ 'περίφανη σὰν κασιδιάρη
γὰ τέτοιαις μύμολαις δὲν δίνεις δράρα,
καὶ μ' ὅλους βγαίνεις ἀλὰ μπρατσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Φ. —

Πάλι κοσμοχλασιὰ,
κι' εἶναι σ' ἄκρ' ἀπελπισιὰ
τοῦ πελάγους τὰ νησιά.

Νέα δράσις ἐξερράγη
καὶ κανεὶς ἄς μὴν κοιμᾶται,
καὶ βογγοῦν ἀρχιπελαγη:
μίζεροι Ρωμηοὶ τρεμᾶτε.

Κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνέμων,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλῆνης,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολέμων,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰρήνης,
τοῦ διαβόντρου τὰ κουλούκια
σᾶς χορταίνουνε χαστούκια.

Κάτω 'στους γιγλούς, κάτω 'στὰ περιγιάλια
ἔρχονται, μισὲ Μπουρλίη,
διαβόλωλ' Ἰταλοί,
κι' ἀμολοῦν μυδράλια.

Κ. —

Κάτω 'στὸ γιγλό, κάτω 'στὸ περιγιάλι
πλένουν Χιώτισαις, κοντή,
πλὴν ἀκούεται βροντή,
κι' ἀπ' ἐδῶ πᾶν κι' ἄλλοι.

Τοῦ πολέμου τὸ στοιχειό
φουβερίζει καὶ τὴ Χιό
μὲ φρατέλων κεραυνούς,
καὶ φωνάζουν: ὠχονούς.

Ἄν μπλοκάρουν Ἰταλοί
καὶ τὴ Χιό μας, τρεῖς ἄλλοι!..
Ξύλο ποῦ θὰ φᾶν κι' οἱ Χιώταις
ὅπως καὶ τοὺς Καλυμνιώταις.

Κι' ἂν διαβοῦν κι' ἀπ' ἐδῶ πέρα
γὰ ν' ἀλλάξουν τὸν ἄερα
Τουρκομάχοι κολοσσοί,
ξύλο ποῦ θὰ φᾶς καὶ σύ.

Σὰν θυμώνουν τοὺς γειτόνους ἄλλοι ξένοι Τουρκομάχοι
μάθε πῶς 'στῶν Ροῦμ τὴ ράχη
πέφτει δυνατό μπερντάχι.

Ἄν' ὠτᾶς καὶ γὰ τοὺς Κρητάς, οἱ προστάται τῶν ὡς τῶν
τοὺς κρατοῦν ὡς αἰχμαλώτους μέσ' ἅτ' ἀθακαρδία.

Καὶ περνοῦν χαριτωμένα
'στὰ καράβια τῶν ἐκεῖνα
τραγουδώντας ὁλοένα:
μία μπέλλα Φιορεντίνα.

Ἐμπήκανε ξερακιανοὶ καὶ θάβγουνε μὲ λίπη,
κι' ἐγὼ φωνάζω πάλι
μὲ μιά φωνὴ μεγάλη:
φουῖ, μωρὲ Προστάτηδες... γκραδάτσ. ποῦ σᾶς λείπει.

Φουῖ, μωρὲ Προστάτηδες, μεγάλοι φιφτυτοῦ,
ποῦ νὰ σᾶς κάψη λίδας...
ἀσκήσεις προμηγνούνται καὶ μάχαι τοῦ Στρατοῦ
'στὰς ἐπταπύλους Θήβας.

Καὶ σὺ, Πατρίε, παράβλεπε, καὶ πάντοτε συχώρα
κι' ἐπὶ λογγῶν ἀνούμπα...
ἐπιθάσεις θὰ γενοῦν κι' ἀποδιθάσεις τώρα
'στοῦ Πειριχίως τὴν Τροῦμπα.

Γιὰ σὰς, παιδιὰ τῆς μπάτσινας, παιδιὰ τῆς φανταρίας,
γεια σὰς καὶ σεῖς οἱ πρόσκοποι μεγάλης ἱστορίας,
ποῦ μπόυ σκάουτς σᾶς καλοῦν
καθὼς 'στὴν Ἑγγλιτέρα,
καὶ γὰ προσκόπους ὁμιλοῦν
ἐξ ἄλλως κι' ἐδῶ πέρα.

Γιὰ σὰς, Ρωμηοί, ποῦ σήμερα σᾶς διακρίνει γνῶσις,
γεια σὰς, ποῦ Στόλους καὶ Στρατοὺς ἀνετῶς μαγειρεύετε,
καὶ μὲ τὰς νέας δράσεις σὰς καὶ μὲ τὰς ἀνορθώσεις
μόνον χοροὺς Ἑλληνικοὺς ἀσίκικα χορεύετε.

Σὲ ξένα περιθώρια δὲν πηδάτε,
δὲν κύβετε τὰ ξένα τὰ λουλούδια,
καὶ μόνο τὰ δικά σας τὰ τραγοῦδια
σὰν ποῦροι πατριῶται τραγουδάτε.

Ἑλληνικὰ τῶντι καθεστῶτα,
κι' ὕπερα κι' ὀπερέτα σὰν καὶ πρῶτα
ταυτὰ σας τὰ λεπτὰ δὲν συγχινεῖ.

Τὸ ξένο σὰν καὶ πρὶν δὲν σᾶς τραβᾷ,
θελετε τὸν δικὸ σας τὸν χαβᾶ,
τρελλαίνεσθε γὰ μαῦρο γεμενί.

Μὲ φλογισμένα στήθη
'στὰ πάτριά σας ἦθη
φρενήρεις ἐτρυφήσατε,
κι' ὅλα τὰ ξέν' ἀφήσατε
κι' ἐπιάσατε τὰ ντόπια...
βάλτε φωτιά 'στὰ τόπια.

Ἄετοῦ κοκκίνου πτήσις,
ποῦ σὲ κάνει νὰ σαστίσῃς.

Φ. —

Βλέπεις τοῦτον τὸν αἰτό,
Περικλέτο, ποῦ πετᾷ;
Ναί, τὸν βλέπω, τὸν κυττῶ,
Φασουλῇ μου φαφλατᾷ.

Π. —

Εἶναι κόκκινος αἰτός,
ρωμαλέος, δυνατός.
Ἔχει τὸ φτερὸ σὰν πᾶχου.
καὶ μὰ πιθαμὴ τὸ νύχι.

Φ. —

Κύτταξέ τον... γεια χαρὰ του...
τὼρ' ἀπλόνει τὰ φτερά του,
τώρα πάλι τὰ μαζεύει,
καὶ μ' αὐτὸν καθεὶς χαζεύει.

Η. —

Κόκκινος αἰτός, φωτιά,
κατακόκκινη ματιά,
πέρα πέρα κοκκινάδα.

Κόκκιναις κροτοῦν φτερούγαις,
καὶ σὲ δρόμους καὶ σὲ ρούγαις
τοῦ τοῖζου πατινάδα.

Φ. —

Βλέπεις τώρα, χασομέρη,
ποῦν' ἅτ' ἀπὸ τοῦ κρατεῖ;
Ναί, σκακόνει τὸν Δευτέρη,
κι' ὁ λαὸς χειροκροτεῖ.

Π. —

Φ. — Κόκκινος αἰτός, βγαλμένος ἀπὸ Κόκκινον κροῖον,
ποῦ πολλὰ 'στὸν νοῦ τῆς κρούει...
μὰ δὲν εἶναι κι' ὁ Δευτέρης σὰν τοῦ μύθου τὴν χελώνα,
ποῦ πεσε καὶ συνετρίβη.

Ἐν περιώπῃ μᾶς νεύει...
τοῦτος τώρα σκακνεύει
καὶ τοὺς Καίσαρας ἐκείνους.

Καὶ γὰ πτήσεις εἶναι μάννα,
καὶ πετᾷ μ' ἄς, σπλάνα
καὶ γυπαετοὺς κοκκίνους.

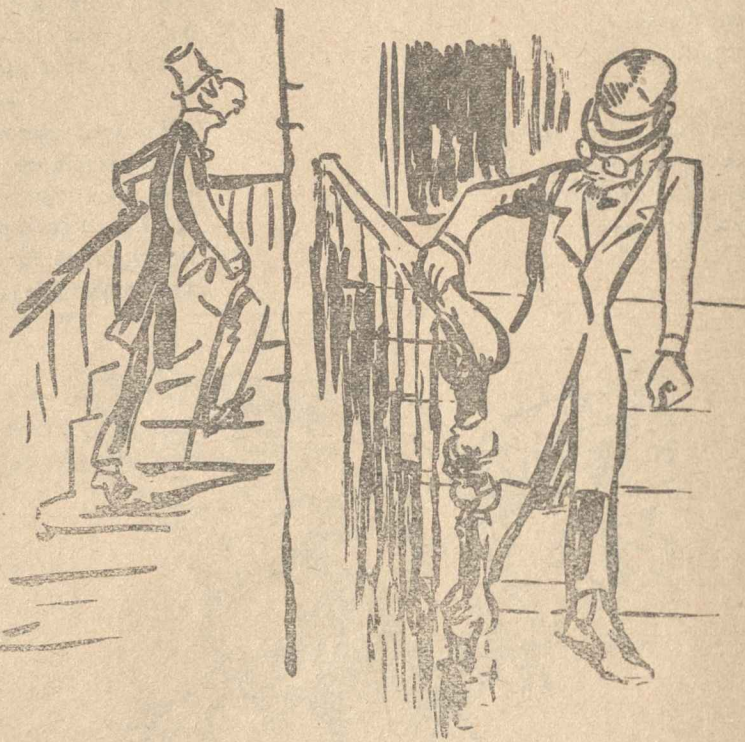
Εὐλένις πατριότη,
τί θέλεις τὸν Ἀργιώτη
καὶ τὸν Καρμαυλίκη;

Εἰς πτήσεων ἡμέρας
τῆς πτήσεως τὸ γέρας
μόνον ὅσῳ Βέ προσήκει.

Π.—Βλέπεις, βλέπεις τὸν αἰτό, ποῦ ὅσῳ νύχις του κρατεῖ
τοῦτον τὸν Ἀνορθωτή;
Κάποιοι τώρα τὸν κυττοῦν, ὅπου βρίσκονται σὲ χάλις,
κι' ἀπὸ ζήλεια χολοσκάνουν

καὶ τὰ χεῖλη των δαγκάνουν,
καὶ τοὺς πέφτουνε τὰ σάλια.

Φ.—Κι' ἐγὼ μὲ θάμβος σκύδω ἔμπροστὰ ὅσῳ Βέ τὸν λαὸν,
ποῦ μὲ τὸν Εὐρυθρὸ θὰ μᾶς περιφρουρήσῃ...
ἂν δὲ τὰ καταφέρῃ νὰ πάρῃ καὶ τὸν Μαῦρο,
πολλῶν γιὰ τὴν Ἀρχὴ τὸ μάτι θὰ μαυρίσῃ.

Ὁ Βενιζέλος βγαίνει
κι' ὁ Θεοτόκης μπαίνει.

Μόλις ἀπὸ τ' Ἀχιλλεῖον ὁ Βενιζέλος βγήκε
κι' ὁ Θεοτόκης μπῆκε.
Κι' ὁ Τζώρτζης ὁ περίφημος, ποῦχει πολλὰ σεκέτια,
ἔλεγε μόνος τέτοια:

Ἄμμ' τί θαρρεῖς; πῶς μόνος σὺ καλὰ τὰ καταφέρνεις
καὶ τοὺς κοκκίνους πέρνεις;
Κι' ἐγὼ πολλὰς, στ' Ἀχιλλεία περιποιήσεις θάβρω,
κι' ἂν πῆρες σὺ τὸν Κόκκινο, πῆρα κι' ἐγὼ τὸν Μαῦρο,
κι' ἐμαύρισε τὸ μάτι μου μ' ἐκείνη τὴν μαυρίλα,
ποῦ πάθανε τὰ κόμματα τοῦ Μάμαλη τὴν νύκτα.

Ἀμμ' τί θαρρεῖς; πῶς γεύματα μόνο γιὰ σένα κάνει
ὁ Κάιζερ ὁ πάνυ;
Ἄμμ' τί θαρρεῖς καὶ σὺ γιὰ μὲν
καὶ τί νομίζεις τάχα,
πῶς Σὲ δοξάζει καὶ τιμᾷ
ὁ Κάιζερ μονάχα;

Θαρρεῖς γιὰ Σένα μοναχὰ γλυκὰ πῶς ἔχει λογία;
εἶμαι κι' ἐγὼ τοῦ Κάιζερ χαριτωμένη τζόγια.
Μὴ μοῦ παρακορδόνεσαι γιὰ τὰ πολλὰ του χάδια,
κι' ὁ Γουλιέλμος ἀγαπᾷ κι' αὐτόν, ποῦ κάνει λάδια.

Ἄμμ' τί θαρρεῖς; πῶς μόνος σὺ τοῦ φαίνεσαι Σωτήρα;
προτοῦ νὰ λθῇς ἄμουν ἐγὼ, τὸ τζάκι τῆς Κερκύρας.
Κι' ἐγὼ μὲ τοῦτον ἔκανα κουβένταις πρὸ καιροῦ,
καὶ τώρα στὸ γεινάτι σου μ' ἐκάλεσε ξανά,
πλὴν ὅλαις ἢ κουβένταις μου γινῆκαν κουτουροῦ,
καὶ τὰ τραπέζια ποῦφαγα μοῦ βγήκανε ξυνά.

Ἦναι καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγιλίαις.

Εὐχαριστήρια θερμὰ στὸ Ζαχαροπλαστεῖον
Ἀδριανοπούλου καὶ Λουμπιέ, ποῦ θέλουν ἀριστεῖον
ὅ, ὅσα πρῶτης παγωτὰ μοῦ στείλανε κι' ἐφέτος,
να εἶναι καὶ εἶναι ἐφώνηξ γι' αὐτοὺς κι' ὁ Περικλῆτος.

Ἄμμὲ κι' ὁ Ζαχορίτης ἐκεῖνος τί σοῦ λέει...
μὲ παγωτὰ περισσὰ μοῦ γέμισε τὸ σπῆτι,
κι' ὅλοι στὰ παγωτὰ του ριχτήσαν λυσσάλεσι
κι' ἔσκουζαν ὁμοφώνως ἡρώ του Ζαχορίτη.